THE LABRADOR FROM CINCINNATI

Everybody Laughed.
The Dog Didn't.

FERDINANDO FREGA

LABRADOR KUTOKA CINCINNATI

Kila Mtu Alicheka. Mbwa Hakucheka.

The P&G Saga · 18

Tangu zamani kumekuwa na kanuni moja ya kijamii inayosema jambo lilelile: watu hucheka kwenye mazishi na hulia kwenye harusi. Kwa wengi, iliacha tabasamu ndani ya wazo moja; lakini wale waliotafakari, wale walioamini kwamba wao ndio wengi, walisisitiza kwamba si kweli.

Ilikuwa kama kuuambia ulimwengu mzima, miezi mitano iliyopita, kwamba kwa dola 70 tu kwa mwezi ningepanda wavuti yote, hadi kileleni mwa hoja za utafutaji za makampuni ya kimataifa yenyewe — bila pesa, bila matangazo, bila SEO — na watu wengi wangeipokea habari hiyo kama mzaha, kwa tabasamu, wakishika upande wake wa kejeli tu. Hakuna aliyefikiri kwamba inaweza kuwa ushahidi, au kwamba kejeli iliishi tu katika tendo la yule aliyefanikiwa kulitimiza.

Lakini leo ilikuwa siku maalum: siku ya kuzaliwa ya baba yangu. Asubuhi na mapema, bila kumwarifu, nilikwenda kumtembelea katika makazi yake ya milele: makaburini.

Mkutano ulikuwa mchanganyiko wa machozi na tabasamu, lakini mwishowe nilimsherehekea kwa njia yangu, ndani ya hadithi hii, ili kumshangaza — jambo nililolifanya vizuri kuliko yote, na jambo alilolipenda mno.

Niliporudi nyumbani nilimkuta mke wangu analia. Nilidhani ameungana nami katika hisia za siku hiyo. Haikuwa hivyo. Alikuwa amevunjika moyo kwa sababu ya mbwa wetu, Labrador wa Kimarekani mwenye umri wa miaka kumi, mzee sasa, aliyekataa kula kwa siku tatu, na hakupata suluhisho.

Hata ziara ya daktari wa mbwa — sikuwahi kumpandisha cheo kuwa daktari wa mifugo — iligeuka kuwa jinamizi la kawaida la tiba ya binadamu: ziara ya kulipia, maagizo ya dawa, vipimo vya maabara, na yeye na gari lake jipya linalong'aa huku mimi nikiwa nimesimama pale nikistaajabia jinsi alivyo mwerevu.

Basi nilichunguza tatizo na nikapata chanzo chake. Mke wangu alikuwa amebadilisha chapa ya chakula kikavu alichokua nacho: mfuko mkubwa wa kilo 10, wenye vitamini nyingi na unaotangazwa kila mahali, uliotengenezwa na kampuni niliyoijua vizuri sana, kwa bei ya kawaida ya dola 25.

Elisabetta, mke wangu, alijaribu chapa mpya iliyogharimu kidogo, yenye picha ya Labrador jike wa Kimarekani kwenye mfuko, akidhani ingemvutia. Haikumvutia. Alitaka chapa ile, na chapa ile tu.

Mke wangu alidhani nilikuwa namtania, lakini nilipochukua konzi ya chakula kipya na kukitia ndani ya mfuko wa zamani, alianza kula — kisha akasimama mara tu baada ya tonge la kwanza na kunitazama, kana kwamba anasema kwamba singeweza kamwe kumdanganya.

Nilikuwa nikicheka kama kichaa kwa hali nzima, mke wangu alikuwa akilia kwa sababu alidhani mbwa anakufa, na binti yangu, aliyebanwa katikati, alikuwa akituambia kwamba sisi wote wawili ni wajinga.

Nilimshika mbwa kwa kamba yake na tukatoka kwenda matembezini, hadi kwenye dirisha la duka la vyakula vya wanyama. Pale, kwenye maonyesho kabisa, ilikuwepo chapa yake. Hakuficha: mkia ukitikisika, akibweka, aliniambia kwamba ndicho alichotaka.

Nilisimama kumweleza kwamba tunapitia nyakati ngumu, kwamba chapa aliyoipenda sana ilikuwa imekuwa lengo la mojawapo ya mipando yangu, na kwamba labda siku moja ningemfanya ateuliwe kuwa mkurugenzi wa kitengo hicho — lakini kwa sasa angelazimika kukubali hali ilivyo.

Alikuwa mbwa, ndiyo, na sote tunaweza kukubaliana juu ya hilo. Lakini alikuwa na faida moja: alikuwa Mmarekani, na hilo lilimpa ubora juu ya kila mbwa mwingine duniani.

Tulirudi nyumbani na akaanza kula, na mke wangu, akifa kwa udadisi, alitaka kujua kilichotokea.

Nilimwambia kwamba nilikuwa nimemwahidi kwamba angeongoza kitengo cha PET&FOOD cha kampuni ya kimataifa huko Cincinnati, naye aliniamini — kwa sababu mtu anayeitwa Frega anaposema jambo, afadhali utege masikio na sikuzote uchukulie kwamba huenda likatimia.

Ferdinando